

D ů v o d y:

Jest souhlasiti s názorem rekursního soudu, že uplatňovaný nárok na smluvně předem ujednanou náhradu za opožděné vrácení sudu 50 h denně, je podle druhého odstavce § 54 j. n. vedlejším nárokem, k němuž se nepřihlíží při výpočtu hodnoty předmětu sporu. Co jest rozuměti vedlejšími nároky podle tohoto zákonného ustanovení, jest posuzovati podle občanského práva. § 912 obč. zák. počítá k příslušenství hlavního nároku, tedy k vedlejším nárokům, i náhradu způsobené škody nebo toho, co druhému na tom záleží, že dluh nebyl náležitě splněn, nebo konečně i částku, kterou si pro ten případ strana vymínila. By však nárok byl vedlejším nárokem podle § 912 obč. zák. a druhého odstavce § 54 j. n., se vyžaduje, by byl uplatňován v témže sporu s nárokem hlavním, a to tak, že tento vedlejší nárok jest závislý na nároku hlavním a bez něho nemůže existovati. Jde proto o to, zda nárok žalobkyně na zaplacení 50 h denně za opožděné vrácení sudu je takovýmto vedlejším nárokem. Nárok ten není podle tvrzení žaloby ničím jiným, než v základě úmluvy požadovaný odškodným pro nevrácení sudu v čas. Takovéto odškodné je smluvní pokutou podle § 1336 obč. zák. a čl. 284 obch. zák. (srov. rozh. čís. 5278 sb. n. s.). Nárok ten předpokládá hlavní nárok na vrácení sudu, na tomto hlavním nároku je závislý a bez něho nemůže existovati, není uplatňován samostatně, nýbrž současně s hlavním nárokem v témže sporu a jest proto na toto odškodné pohlížeti jako na vedlejší nárok po rozumu druhé věty § 54 j. n. a nelze k němu přihlížeti při výpočtu hodnoty předmětu sporu. Nepřihlížel proto právem rekursní soud k jeho hodnotě při výpočtu hodnoty předmětu tohoto sporu a nepochybil, zamítнув námítku věcné nepřislušnosti dovolaného okresního soudu.

Čís. 12767.

Návrh na zvýšení jistoty za náklady rozepře ve smyslu § 62, druhý odstavec, c. ř. s. nemá odkládací účinek. Vyhoví-li soud návrhu, nemůže žalovaný odepíratí účast ve sporu, nýbrž může jen zakročití o exekuci k doplnění jistoty.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, R I 598/33.)

Žalující cizozemec složil jistotu 6.000 Kč na náklady sporu. Soud první stolice uložil žalobci k žádosti žalovaného, by doplnil podle § 62 c. ř. s. jistotu o 8.000 Kč s tím, že, nestane-li se tak, bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou (§ 60 c. ř. s.). Rekursní soud žalobcovu rekursu vyhověl potud, že změnil napadené usnesení v ten rozum, že se z něho vypouští věta: »Nestane-li se tak, bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou (§ 60 c. ř. s.)«. D ů v o d y: Stěžovatel právem napadá usnesení prvního soudu v jeho druhé větě. Prvý soud porušil zákon svým oznámením, do usnesení pojatým, že bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou, nebude-li složen peníz, o nějž má býti žalobní jistota doplněna. Takovéto oznámení může býti dáno do vyhotovení usnesení jen při ulo-

žení jistoty podle § 60 c. ř. s., nikoliv však při jejím doplnění. V § 62 c. ř. s. výslovně se stanoví, že návrh na doplnění jistoty nemá odkládacího účinku a že pravoplatné usnesení, jímž se doplnění nařizuje, jest vykonatelné; nemohou proto nastati účinky § 60 c. ř. s. Bylo proto v tomto směru usnesení napadené změnití a řečené oznámení vypustiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Návrh na zvýšení jistoty za náklady rozepře ve smyslu § 62 odst. 2 c. ř. s. nemá odkládací účinek, jakž je tomu při žádosti o zřízení jistoty podle § 60 c. ř. s. Vyhoví-li soud návrhu na zvýšení jistoty, nemůže žalovaný odpírati účast ve sporu, nýbrž smí jen podle § 62 odst. 2 posl. věta c. ř. s. zakročiti o exekuci k doplnění jistoty. Protože tyto otázky jsou v citovaných místech zákona jasně řešeny, nelze použití § 7 obč. zák., k němuž dovolací rekurent poukazuje.

Čís. 12768.

Zaplatil-li vydražitel převodní poplatek vážnoucí knihovně na nemovitosti, kterou vydražil, když příklep byl již pravoplatný, a to před rokem k rozvrhu nejvyššího podání, následkem čehož berní úřad vzal zpět svou přihlášku na zapravení tohoto poplatku a vydražitel jako knihovní věřitel dostal o tuto částku více na svou pohledávku, nemůže se na prodávatele nemovitosti domáhati podle § 1042 obč. zák. zaplacení částky vynaložené na převodní poplatek, třebaže vydražitel podle svého úmyslu platil za prodávatele.

Ustanovení o osobním závazku podle § 68 popl. zák. nemá ráz přednostní a nenastupuje před věcným ručením podle § 72 popl. zák.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, Rv I 487/32.)

Trhovou smlouvou ze dne 7. září 1927 prodala žalovaná Občanská záložna Josefu a Marii Š-ovým pozemek. Z této trhové smlouvy byl vyměřen převodní poplatek, jenž nebyl zapraven. Pozemek přišel pak do exekuční dražby a vydražila ho žalobkyně, jež byla též knihovní věřitelkou. Žalobkyně po pravoplatnosti příklepu před rozvrhem nejvyššího podání zapravila převodní poplatek a domáhala se žalobou, o niž tu jde, náhrady na žalované. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto **d ů v o d ů**: Je zjištěno, že žalující strana nemovitost, na níž byl převodní poplatek knihovně zajištěn, vydražila při vnucené dražbě dne 26. února 1929, že berní úřad poplatek z převodu majetku řádně k rozvrhovému roku přihlásil, že šlo o pohledávku přednostní, již příslušelo právo po rozumu § 216 čís. 2 ex. ř., a že berní úřad od přihlášky při rozvrhovém roku dne 20. června 1929 upustil, ježto žalující strana dne 19. června 1929 poplatek ten zapravila. Žalující strana hájí stanovisko, že tak učinila za žalovanou, jež po zákonu byla povinna poplatek ten rukou společnou a nedílnou s kupiteli pozemku Josefem a Marií Š-ovým zapraviti, a že proto má po rozumu § 1042 obč. zák. proti straně žalované nárok na náhradu výloh za ni